

Р Е Ш Е Н И Е

№ 503

гр. София, 17 октомври 2024 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети септември две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

ВИОЛЕТА МАГДАЛИНЧЕВА

при участието на секретаря **МАРИЯНА ПЕТРОВА** и прокурора от **ВКП ГЕБРЕВ** изслуша докладваното от съдия **ХРИСТИНА МИХОВА** н. д. № 472/2024 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационен протест, подаден от прокурор от Апелативна прокуратура – Пловдив срещу въззивно решение № 45/25.03.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 517/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив. В протеста се излагат подробни доводи в подкрепа на заявените с него касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, като се прави искане за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Касационна жалба срещу въззивното решение е подадена и от частните обвинители **Д. Д.** и **З. А.**, чрез повереника им адв. **Е.**. В нея се твърди, че въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила при обсъждането и оценката на доказателствата, което е довело до неправилното приложение на материалния закон и оправдаването на подсъдимия. На това основание се претендира за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

В съдебно заседание пред **ВКС** прокурорът от **Върховната прокуратура** поддържа касационния протест по изложените в него съображения и пледира за уважаването му.

Частният обвинител **З. Г. А.** и конституираните в касационното производство като частни обвинители **И. Д. Д.** и **К. Д. Д.** - наследници на починалия частен обвинител **Д. Д. Д.**, редовно призовани, не се явяват в съдебното заседание. От повереника на частния обвинител **А.** е постъпило писмено становище, с което се заявява поддръжане на касационната жалба и искане тя да бъде уважена.

Защитниците на подсъдимия **И. З. Д.** излагат становище за неоснователност на подадените срещу въззивното решение касационни жалба и протест, като пледират за оставянето им без уважение.

Подсъдимият **Д.** изразява съжаление за случилото се, поддържа защитните пледоарии на процесуалните си представители и моли съда за справедливо решение.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

Първоначално по внесения от Окръжна прокуратура – Пловдив обвинителен акт е образувано н.о.х.д. №241/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив. Производството по това дело е протекло при условията на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 НПК, като е приключило с постановяване на присъда № 76/18.07.2019 г., с която подсъдимият И. З.Д. е оправдан по обвинението по чл. 119, вр. с чл. 115 НК и осъден на основание чл. 339, ал.1, вр. с чл. 58а, ал.1, вр. с чл. 54 НК на наказание две години лишаване от свобода, изтърпяването на което е отложено за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

По протест на ОП – Пловдив и жалба от частните обвинители срещу оправдателната част на присъдата в АС – Пловдив е образувано в.н.о.х.д. № 500/2019 г. С въззивно решение №73/27.05.2020 г., постановено по същото дело, АС – Пловдив отменил изцяло първоинстанционната присъда и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на ОС – Пловдив.

При новото първоинстанционно разглеждане на делото Окръжен съд - Пловдив постановил присъда № 260069/27.09.2021 г. по н.о.х.д. № 900/2020 г., с която признал подсъдимия И.З. Д. за виновен в това, че на 02.03.2018 г. в гр. Пловдив държал огнестрелно оръжие – пистолет „Валтер РН“ 9x19 мм и боеприпаси за огнестрелно оръжие – 16 бр. патрони 9x19 мм и 1 бр. патрон с надпис „1947 GFL 9 М 38“, без да има за това надлежно разрешение и на основание чл. 339, ал.1, вр. с чл. 54 НК го осъдил на наказание две години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложил по реда на чл. 66, ал.1 НК за изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда ОС – Пловдив признал подсъдимия Д. за невиновен в това, че на 02.03.2018 г., в гр. Пловдив, умишлено е умъртвил Ж. Д.Д., като убийството е извършено при превишаване пределите на неизбежната отбрана, поради което и на основание чл. 304 НПК, вр. с чл. 12, ал.1 НК го оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл. 119, вр. с чл. 115 НК.

С първоинстанционния съдебен акт е приспаднато първоначалното задържане на подсъдимия по реда на ЗМВР и НПК за времето от 02.03.2018 г. до 06.03.2018 г., като съдът се е произнесъл и по отношение на веществените доказателства и разноските по делото.

По протест на прокурор от Окръжна прокуратура – Пловдив и жалба от частните обвинители срещу оправдателната част на присъдата в АС – Пловдив е образувано в.н.о.х.д. № 551/2021 г. С въззивна присъда № 3/10.03.2022 г., постановена по същото дело, АС – Пловдив отменил първоинстанционната присъда и признал подсъдимия за виновен и по обвинението по чл. 119, вр. с чл. 115 НК, като го осъдил на две години и шест месеца лишаване от свобода; на основание чл. 23, ал.1 НК определил общо наказание измежду така наложеното и това за престъплението по чл. 339 НК в размер на две години и шест месеца лишаване от свобода; отложил изтърпяването на общото наказание лишаване от свобода за изпитателен срок от четири години; осъдил подсъдимия да заплати разноските по делото в размер на 1360 лева в полза на държавата.

По жалба на подсъдимия срещу посочената въззивна присъда във ВКС е образувано н. д. № 596/2022 г. С решение № 50153/13.12.2022 г. ВКС отменил въззивния съдебен акт в осъдителната му част по отношение на деянието по чл. 119,

вр. с чл. 115 НК, с изключение на частта относно осъждането на подсъдимия по чл. 339, ал.1 НК и върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на въззивната инстанция.

При повторното въззивно разглеждане на делото е постановено въззивно решение № 45/25.03.2024 г., по в.н.о.х.д. № 517/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив, предмет на настоящото касационно производство. С него изцяло е потвърдена първоинстанционната присъда, като решението е подписано с особено мнение от председателя на съдебния състав.

Касационният протест и касационната жалба, подадени срещу посоченото въззивно решение, са допустими, тъй като са депозираны от процесуално легитимирани страни, в срока по чл. 350 НПК и срещу съдебен акт от категорията на визираните в чл. 346, т.1 от НПК.

В процесуалния документ, подаден от представителя на държавното обвинение се твърди, че въззивната инстанция не е обсъдила експертните заключения, изготвени по делото, които опровергавали обясненията на подс. Димитров за развитието на инцидента; за механизма на полученото от него порезно нараняване на крака; за броя на произведените изстрели и най – вече, с кой от тях е причинено нараняването на пострадалия; за състоянието, в което се е намирал пострадалия с оглед намерените в кръвта му наркотични вещества. Без коментар останали действията на подсъдимия по прикриване на следите от престъплението - изхвърлянето на огнестрелното оръжие и отправяне на искане към служители на магазин „Мускули“ за унищожаване на видеозаписа от камерата за видеонаблюдение на същия обект. Не били обсъдени действията на подсъдимия по издирване на пострадалия и противоречията на обясненията му с отразеното на видеозаписите от камерите на магазин „Мускули“ относно посоката, в която е тръгнал и оръжията, които е носел. Не било отчетено и разминаването им с показанията на св. Д. Б. относно посоката на придвижване на подсъдимия и пострадалия след деянието. Във въззивния съдебен акт не били обсъдени противоречията между обясненията на подсъдимия и демонстрираните от него действия по време на проведения с участието му следствен експеримент. Контролираният съд не съобразил и наличието на множество несъответствия между изложените от подс. Д. версии за инцидента /относно поредността на неговите действия и тези на пострадалия/ пред полицейските служители М. и Б., пред леля му - св. Т. и приятеля му - св. К.. В касационния протест се сочи подробно в какво се състоят те, като се твърди, че като не ги е отчел въззивният съд е достигнал до грешни правни изводи за това, че престъплението е извършено при неизбежна отбрана, както и при превишаване на нейните предели.

Част от същите доводи са изложени и в касационната жалба на частните обвинители. Чрез тях се аргументират същите касационни основания, релевираны с протеста, а това позволява едновременното им обсъждане. Основното оплакване на касаторите е от цялостното кредитиране на обясненията на подсъдимия при формиране на фактическите изводи, въпреки тяхното противоречие с други доказателства, събрани по делото. Макар и изразени като доводи в подкрепа на заявеното касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК реално те изразяват недоволството от необосноваността на въззивния съдебен акт, тъй като се твърди извеждане на факти единствено от обясненията на подсъдимия и игнориране на опровергаващите ги други гласни и писмени доказателства, както и на експертните заключения. Необосноваността не е сред касационните основания, поради което оплакванията на касаторите следва да бъдат проверени единствено с оглед на това да

се прецени дали при постановяване на въззивния съдебен акт контролираният съд е съблюдал всички процесуални правила, регулиращи дейността по събирането, анализа и оценката на доказателствата по делото, гарантиращи законосъобразното и правилно формиране на вътрешното му убеждение.

Проверката на въззивното решение не дава основание да се приеме, че контролираната инстанция не е изпълнила задължения си, произтичащи от процесуалния закон. Подходила е отговорно към изискванията на разпоредбите на чл. 13 и чл. 14 НПК, като по искане на прокурора е провела въззивно съдебно следствие, в хода на което е допуснала до разпит свидетелите А. и С. и повторно е разпитала свидетелите Б., М., Б., Т. и К.; допуснала е комплексна физико - трасологична експертиза, комплексна съдебно – медицинска и психиатрична експертиза и допълнителна комплексна съдебно – медицинска и балистична експертиза и е приела техните заключения.

В мотивите на въззивното решение проверяваният съд е изложил подробно съображенията си, поради които изцяло е възприел фактическата обстановка, така както е установена от първоинстанционния съд, припознавайки я като своя. Това негово решение не е произволно, а добре аргументирано чрез анализ на доказателствената съвкупност. Въззивният съд е изложил подробни аргументи относно кредитирането на гласните доказателства, съдържащи се както в показанията на разпитаните в хода на въззивното съдебно следствие свидетели, така и тези, депозиращи сведения пред първоинстанционния съдебен състав. Ясно е заявил становището си относно съответствието между показанията на свидетелите и обясненията на подсъдимия. В тази връзка неоснователни са твърденията, изложени в касационния протест за това, че въззивният съд не е отчел факта, че показанията на св. Т., К., М. и Б. опровергавали обясненията на подс. Д. относно развитието на инцидента. Настоящият съдебен състав не приема за правилно цялостното изключване от въззивната инстанция на показанията на свидетелите М. и Б. от доказателствената маса, по отношение на факти и обстоятелства, възприети лично от тях, предвид на това, че като полицейски служители тези лица са извършвали оперативно – издирвателни мероприятия и не са участвали в производството в друго процесуално качество, което да активира забраната, визирана в чл. 118, ал. 2 НПК. Едновременно с това намира за законосъобразно решението на контролирания съд да изключи тази част от показанията им, в която възпроизвеждат придобитата от тях информация чрез провеждане на разузнавателна беседа с подсъдимия /към настоящия момент забраната е изрично посочена в чл. 118, ал. 2 НПК – ДВ, бр. 18 от 2024 г./, доколкото при нея същият не се е ползвал от гаранциите за справедлив процес, най – общо от правата си по чл. 55 НПК. В тази връзка следва да се отбележи, че твърденията, изложени както в протеста, така и в жалбата на частните обвинители, че по време на инцидента подсъдимият е бил въоръжен с пистолет и брадвичка, се основават единствено на показанията на свидетелите полицейски служители, възпроизвеждащи информацията, получена от беседата с Д.. По причините, изложени по – горе, тези показания не могат да бъдат годна доказателствена основа за изграждане на фактически изводи, както явно е преценил и представителят на държавното обвинение, изготвил обвинителния акт, след като не е отразил в обстоятелствената му част такъв факт - носенето на брадвичка от подсъдимия.

Отделно от това показанията на свидетелите М. и Б., възпроизвеждащи информацията, придобита при беседата с подсъдимия, както и показанията на свидетелите Т. и К., са произведен доказателствен източник за обстоятелствата,

свързани с развитието на инцидента и действията на участниците в него, който не би могъл да замени първичния такъв – обясненията на Д., изложени пред разследващите органи и съда, в присъствието на защитник. Още по – малко могат да се търсят противоречия, както се настоява от касаторите, между различните версии за случилото се, изложени от подсъдимия пред посочените свидетели и на това основание да се подлага под съмнение достоверността на обясненията му. Напълно естествено е да са налице различия между версиите, изложени пред болната възрастна леля на подсъдимия – св. Т., и пред приятеля от когото потърсил помощ, непосредствено след деянието – св. К., с версията представена няколко часа по – късно /след осъзнаване и осмисляне на случилото се/ пред полицейските служители – М. и Б.. Тези различия могат да се дължат, както на субективните възможности на свидетелите за запомняне и възпроизвеждане на споделената им информация, така и да са резултат, повлиян от личните им впечатления при възприемане на някои от обстоятелствата. При всички положения обаче, наличието на известни противоречия между отделните версии не е основание да бъдат игнорирани обясненията на подсъдимия, още повече без те да бъдат проверени чрез съпоставката им с останалите събрани по делото доказателства, както и чрез други способности на доказване.

От друга страна няма никаква процесуална пречка показанията на свидетелите Т., Т. и К. да се ползват като доказателствен източник за възприетите лично от тях факти, както правилно е процедирал въззивният съд по отношение на последователността на виковете и броя на изстрелите /св. Т. и св. Т./, за използваните при инцидента оръжия /показанията на св. К. – нож, пистолет/, за местонахождението на табелата, за вида и състоянието на причиненото на подсъдимия нараняване /Т. и К./. По отношение на тези обстоятелства въззивната инстанция правилно е констатирала, че е налице корелация между посочените свидетелски показания и обясненията на подсъдимия. Последните са проверени от контролирания съд и чрез съпоставянето им с експертните заключения, както изготвените на досъдебното производство, така и тези, допуснати и приети в хода на въззивното съдебно следствие. Противно на твърденията, изложени в касационния протест и в жалбата на частното обвинение, нито едно от експертните заключения не е интерпретирано превратно от въззивния съд. Всяко от тях е възпроизведено в съдебния акт според действителното му съдържание и смисъл, като контролираният съд ясно и еднозначно е посочил съображенията си, поради които е приел експертните заключения за пълни, ясни, точни и обосновани. Добре аргументирани са и доводите на проверяваната инстанция за това, че по експертен път са потвърдени обясненията на подсъдимия за развитието и механизма на инцидента. Относно вида и характеристиките на оръжието, броя и посоката на изстрелите, положението на подсъдимия и пострадалия, при тяхното произвеждане, въззивният съд се е позовал на заключенията на: комплексна експертиза / т. 2, л. 137 - 144 от дос. пр./; ФХЕ № 18/ФХЕ - 112 /т. 2, л. 151 - 159 от дос. пр./; ФХЕ №18/ФХЕ - 103 / т. 2, л. 161 - 163 от дос. пр./; СМЕ по метода на ДНК профилиране / т. 2, л. 178 - 181 от дос. пр./; СМЕ на веществени доказателства / т. 2, л. 196 - 201 от дос. пр./, допълнителните КСМБЕ / т. 2, л. 84 - 110 от дос. пр. и л. 45 - 51 от възз. пр./. Анализът на посочените експертни становища е обосновал правилното и законосъобразно заключение на контролирания съд за това, че установените от експертите посоки и дистанции на произведените изстрели, включително и този наранил пострадалия, са сходни с посочените от подсъдимия при разпита му и при провеждане на следствения експеримент /л. 9 от възз. реш./. Относно вида на нараняванията на подсъдимия и механизма на получаването им, въззивният съд се е

позовал освен на заключенията на посочените експертизи и на: заключението на СМЕ на живо лице № 248/2018 г. / т. 3 от дос. пр./, допълнителна тройна СМЕ по писмени данни и преглед на живо лице № 274/2018 г. /т. 3 от дос. пр./. В резултат на задълбочения анализ на експертните заключения, въззивният съд е достигнал до правилния извод, че нараняванията на подсъдимия: прободно – порезна рана на десния крак, травматичен оток на дясната лакътна става и охлузванията на кожата на лявата предмишница и втори пръст на дясната ръка, могат да бъдат получени така както обяснява Д. – нараняване на дясната подбедрица от хвърлен по него остър нож и от удар с металната табела в областта на десния лакът. Провереният съд е съобразил, че според експертите съществува хипотетична възможност за самонараняване, поради достъпността на наранените зони, както и становището им, че отсъстват характерните белези за такова, известни на науката - множественост на самоуврежданията, успоредност на травмите, групиране в една анатомична област. Въззивният съд не е negliжирал възраженията на обвинението за това, че съществува възможност за самонараняване, положил е усилия да изясни в пълнота посоченото обстоятелство, като е допуснал допълнителните КСМБЕ / л. 45 - 51 от възз. пр./ и КФТЕ /л.183 - 189 от възз. пр./. Въз основа на заключението на първата от тях е приел, че намерените следи от кръв на местопроизшествието са оставени от подсъдимия /от пропития с кръв крачол на анцуга му/ и че вероятността нараняването по крака му и нарушението на плата на анцуга да са причинени едновременно /наличието на замърсяване с кръв в областта на разкъсването и съответствието на разположението на разкъсването и раната/ е по – голяма и кореспондира с обясненията му. В този смисъл възражението на касаторите, че въззивният съд не е съобразил експертното мнение за възможност от самонараняване е неоснователно. Такова е и възражението, че на записите от камерата на магазин „Мускули“ не било видно подсъдимият да е имал затруднения в движението. Подсъдимият не е твърдял да е имал такива, а и самите експерти, установили вида и характера на нараняването – прободно – порезна рана, не са дали становище в този смисъл.

Въззивният съд в изпълнение на задълженията си, свързани с разкриване на обективната истина и с оглед направените искания от държавното обвинение, е допуснал и приел комплексна съдебно – медицинска и психиатрична експертиза за установяване какво е било въздействието върху поведението на пострадалия на морфина и бензодиазепина, открити в кръвта и урината му. Въз основа на това заключение е установил, че двете вещества имат обезболяващо и успокояващо въздействие и в съчетанието си го потенцират и усилват, без да може да се определи неговата степен, особено ако лицето е злоупотребявало с тези субстанции и е изградило толеранс към тях. Контролираният съд е съобразил, че експертите, съдейки по поведението на пострадалия, установено при разследването /описаното от подсъдимия Д. поведение на Д. - хвърляне на нож, неустановен предмет и табела, бягство от мястото/, са дали становище, че то не се е отличавало съществено от обичайното, пострадалият е възприемал обективно реалността, действията са му били целесъобразни, защитни и координирани, т. е. не се отличават с някаква особена агресивност или необичайна по естеството си реакция на заварено по време на кражба лице. В този смисъл твърденията на обвинението, че контролираният съд не е съобразил въздействието на наркотичните вещества върху пострадалия, което опровергавало обясненията на подсъдимия, също е неоснователно.

В касационния протест се сочи и че контролираният съд не обсъдил няколко от установените по делото обстоятелства, свързани с опита на подсъдимия да заличи

следите от престъплението – изместването на табелата на магазин „Мускули“ от св. К., който бил с ръкавици на ръцете, издирването на пострадалия от подсъдимия и същия свидетел, изхвърлянето на пистолета, искането на подсъдимия от служител на магазина да се заличи видеозаписа от камерата. Не оценил значението на обстоятелствата, че ножът, с който е бил ранен подсъдимия е намерен в дома му, а не в двора; че е заснет от камерата да носи този нож, въпреки твърдението му, че го е качил в апартамента си; че св. Б. е възприел подсъдимия да гони пострадалия, което опровергавало твърдението, че двамата са тръгнали в различни посоки. Така описаните от касатора обстоятелства са обединени от един признак – всички са осъществени след извършване на деянието. Те не могат да бъдат доказателства, установяващи обстоятелствата, свързани с механизма и начина на осъществяване на престъплението. Могат единствено да служат за проверка на достоверността на обясненията на подсъдимия, която, както беше посочено по-горе, е потвърдена по експертен път, чрез приетите по делото експертизи.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че всички разгледани до тук оплаквания на касаторите по своята същност изразяват недоволството и несъгласието им с извода на въззивния съд, че деянието е осъществено при условията на неизбежна отбрана. По същество представителите на държавното и частното обвинение са на становище, че не е имало нападение на пострадалия срещу подсъдимия - не е насочвал юмрук към главата му, не е хвърлял нож и не е наранявал с него подсъдимия, а той се е самонаранил, не е хвърлял по него и металната табела. Касаторите обаче не държат сметка за това, че с обвинителния акт е повдигнато обвинение по чл. 119 НК / убийство при превишаване пределите на неизбежната отбрана/ и че прокурорът, който го е изготвил е приел тази правна квалификация, преценявайки доказателствената съвкупност, така както е установена в хода на досъдебното производство. Съдилищата са обвързани от рамките на фактическото и юридическото обвинение, повдигнато от прокурора. Те могат да го изменят без неговата намеса само, когато установят факти, обосноваващи по - леко, еднакво или същото по тежест обвинение. Единствено прокурорът в хипотезата на чл. 287, ал.1 НПК може да повдигне по – тежко обвинение срещу подсъдимия, когато на съдебното следствие /има се предвид първоинстанционното такова/ установи основания за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението или за прилагане на закон за по - тежко наказуемо престъпление. Иначе казано, дори съдът на съдебното следствие да установи, че фактите обосновават наличието на по – тежка квалификация, няма правомощие да я приложи при постановяване на съдебния си акт. Прокурорът в хода на първоинстанционното съдебно следствие не е изменил обвинението в по – тежко, поради което предходните инстанции са останали обвързани от рамките на формулираното в обвинителния акт обвинение, а именно, че деянието е осъществено при условията на неизбежна отбрана. Нещо повече, първоинстанционният и въззивният съд са приели в своите съдебни актове фактите, така както са посочени в обвинителния акт, без каквото и да е било отклонение от тях. Именно от тези факти са се ръководили при изграждане на правните си изводи. Поради това упреците на касаторите към доказателствената и аналитичната им дейност, в резултат на която са приели за установени обстоятелствата, така както са описани в обвинителния акт, са изцяло неоснователни.

Поради това, че касаторите оспорват наличието на нападение от страна на пострадалия по начина, описан в обвинителния акт, в подадените срещу въззивното решение процесуални документи са пропуснали да изложат доводи срещу правните

изводи на проверяваната инстанция за това, че деянието не е осъществено при превишаване пределите на неизбежната отбрана. Отсъствието на конкретни оплаквания, депозирани в тази насока, не дава възможност на настоящия съдебен състав да се произнесе по тях. Единствено с оглед задължението на касационния съд да следи за точното спазване на закона е необходимо да се посочи, че предходната съдебна инстанция не е допуснала нарушения и правилно е приложила материалните норми. Изцяло в съответствие със закона и със съдебната практика по неговото прилагане /на която подробно и добре аргументирано се е позовал в решението си – л. 27 - 35/, въззивният съд е приел, че подсъдимият е имал законово право да се защити от непосредственото, противоправно нападение на пострадалия, насочени срещу телесната му неприкосновеност. Преценил е правилно, че при посочената обстановка – нощно време, при заварване на непознато лице по време на извършване на кражба, влязло чрез взлом в имота му, което първо се опитва да го удари с юмрук, а след това вместо да се подчини на призивите да се предаде, хвърля по него нож, като му причинява нараняване на крака, а след това друг неустановен предмет и тежка метална табела, деецът е имал право да използва по – интензивно средство за защита, каквото е носеният от него пистолет, причинявайки на Д. нараняване, от което впоследствие е настъпила смъртта му. Отчитайки посочените обстоятелства контролираният съд е изложил подробни и изцяло законосъобразни доводи в подкрепа на извода си, че с действията си подсъдимият не е превишил пределите на неизбежната отбрана. Изпълнявайки задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, е отговорил и на всички възражения на държавното и частното обвинение срещу същото заключение, до което законосъобразно е достигнал и първостепенният съд, постановявайки оправдателна присъда. Аргументите на предходната инстанция относно приложението на материалния закон изцяло се споделят от настоящия съдебен състав, с оглед на което и поради отсъствие на конкретни възражения на касаторите в тази насока, е излишно те да бъдат повтаряни.

В заключение следва да се посочи, че не са налице заявените касационни основания, поради което въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, състав на първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 45/25.03.2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 517/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.